

Dva

„**K**asandra, toto musí prestať,“ vyhlásil Duncan. Hneval sa. To jej bolo jasné. Keby to nevyplývalo zo spôsobu, akým sa prechádzal hore-dolu vo svojej pracovni, poznala by to podľa toho, že ju oslovuje Kasandra. Obvykle jej hovoril Kas alebo Kasi. Neskrátenú podobu mena používal iba v prípade, keď sa na ňu veľmi hneval.

A dnes sa hneval nesmierne. Mal pred sebou ťažké pracovné predpoludnie. Stôl bol zavalený písomnými žiadosťami a súdnymi nálezmi, pozornosti sa dožadovala obchodná delegácia z Teutlandu, ale on musel všetko nechať tak a zaoberať sa sťažnosťou na nevhodné správanie svojej dcéry.

Rozhodila rukami – v tom pohybe sa miešala bezmocnosť a snaha o vysvetlenie.

„Ocko, ja som len...“

„Ty si sa len po polnoci zakrádala okolo hradu, stopovala si nič netušiaceho strážcu a potom si mu takmer vyhnala dušu z tela tým svojím prekliatym prakom! Čo keby si namiesto kopije zasiahla priamo jeho?“

Rozhnevane sa na ňu pozrel a vystrel ruku.

„Daj mi ho,“ vyzval ju, a keď nechápavo zdvihla hlavu, dodal: „Ten prak. Daj mi ho.“

„Nie,“ odmietla.

Kráľovské obočie sa zdvihlo. „Ty mi odporuješ? Som predsa kráľ.“

„Neodporujem ti. Len ti nedám ten prak. Vyrobila som si ho. Trvalo týždeň, kým sa mi vydaril. Cvičila som s ním mnoho mesiacov, takže trafím všetko, na čo zamierim. Nedám ho z ruky, aby si ho zničil. Prepáč.“ Posledné slovo dodala po krátkej odmlke.

„Som aj tvoj otec,“ pripomenul Duncan dôrazne.

Prikývnutím tú skutočnosť potvrdila. „To uznávam, ale si rozhnevaný. Keď ti svoj prak dám teraz, bez váhania ho rozrežeš, však?“

Rozčúlene potriasol hlavou a otočil sa k oknu. Nachádzali sa v kráľovej pracovni, veľkej vzdušnej a svetlej komnate, z ktorej bol výhľad na okolie hradu.

„Nemôžem ťa nechať, aby si sa tu potme zakrádala a prepadávala stráž,“ povedal. Pochopil, že v záležitosti praku sa dostali do slepej uličky. Uvedomil si, že najlepšie bude zaútočiť z inej strany. Vedel, aká tvrdohlavá dokáže byť jeho dcéra.

„Nie je to správne,“ pokračoval. „Toto je už tretíkrát, a im tie tvoje hlúpe hry vadia. Seržant žiada, aby som ho ešte dnes prijal, a ja viem, o čo pôjde.“ Obrátil sa čelom k nej. „Dostala si ma do veľmi ťažkej situácie. Budem sa musieť ospravedlňovať seržantovi. Chápeš, aké to bude nepríjemné?“

Videl, že sa zatváriala trošku skormútene. „Mrzí ma to, otče,“ povedala formálne. Zvyčajne ho oslovovala ocko.

Dnes boli Kasandra a otec. „Ale nie je to hlúpa hra, ver mi. Musím niečo také robiť.“

„Prečo?“ dožadoval sa trochu rozčúlene vysvetlenia. „Pre všetko na svete, ty si korunná princezná, a nie nejaké dedinské dievča! Žiješ na hrade, kde je veľa vojakov, aby ťa chránili! Prečo sa musíš učiť zakrádať v tme a zaobchádzať s pytliackou zbraňou?“

„Ocko,“ zabudla v zápale na formálnosť, „uvažuj o tom, čo sa mi zatiaľ stalo. V Celtike ma prenasledovali wargali. Mojich ochrancov zabili a ja som horko-ťažko vyviazla. Potom ma zajalo Morgarathovo vojsko. Odvliekli ma do Skandije, kde som musela prežiť v horách. Mohla som tam umrieť od hladu. Potom som sa dostala doprostred obrovského boja. Takže to množstvo strážcov ma vlastne neochránilo, je tak?“

Duncan podráždene kývol rukou. „No, asi nie. Ale...“

„Povedzme si to úprimne,“ pokračovala Kasandra. „Svet je nebezpečný a ja ako korunná princezná som pre našich nepriateľov dobrý cieľ. Chcem sa vedieť brániť, sama. Nechcem byť odkázaná iba na iných ľudí. Okrem toho...“ zaváhala a kráľ sa na ňu pozorne zadíval.

„Okrem toho?“ spýtal sa. Kasandra zrejme uvažovala, či by mala povedať ešte niečo viac. Potom sa zhlboka nadýchla a pustila sa do toho.

„Som tvoja dcéra a raz príde čas, keď by som ti mala pomáhať... prevziať niečo z tvojich povinností.“

„Ale to predsa robíš! Tá hostina minulý týždeň mala veľký úspech...“

Pohrdavo kývla rukou. „Nemám na mysli hostiny, kráľovské oslavy a pohostenie v parku. Mám na mysli dôležité veci – diplomatické cesty s tvojím poverením alebo

tvoje zastupovanie pri riešení sporov. Robiť také veci, ktoré by si očakával od svojho syna.“

„Lenže ty nie si syn,“ namietol Duncan.

Kasandra sa smutno usmiala. Vedela, že otec ju miluje. Ale vedela aj to, že každý kráľ dúfa v syna, ktorý bude pokračovať v jeho diele.

„Ocko, raz budem kráľovnou. Dúfam, že nie veľmi skoro,“ dodala chvatne a Duncan s úsmevom vyjadril súhlas s jej postojom. „Ale až to príde, budem musieť tieto veci robiť, a potom už bude trochu neskoro, aby som sa ich len začala učiť.“

Duncan sa na ňu dlho a pozorne zahľad. Kasandra mala silnú vôľu a on to vedel. Bola odvážna, schopná a bystrá. Bolo vylúčené, že by sa uspokojila s postavením bábkovej vládkyne, ktorá nechá iných, aby za ňu rozhodovali a robili ťažkú prácu.

„Myslím, že máš pravdu,“ povedal nakoniec. „Mala by si sa naučiť, ako sa o seba postarať. Ale sir Richard ťa učí zaobchádzať s mečom. Prečo sa teda trápiť s prakom a zakrádáním?“

Nebolo zvykom, aby sa urodzené mladé dámy učili šermiarskemu umeniu. Kasandru už niekoľko mesiacov vyučoval zástupca veliteľa bojovej školy – používala ľahký meč, vyrobený osobitne pre ňu. Princezná sa s nahnevanejším výrazom otočila k otcovi.

„Meč je dobrý,“ pripustila. „Ale nikdy sa ho nenaučím ovládať dokonale a práve to by som potrebovala, aby som sa vedela ubrániť útočníkovi s ťažkou zbraňou. S lukom je to rovnaké. Treba roky výcviku, aby sa z neho človek naučil poriadne strieľať, ale ja ten čas jednoducho nemám. Prak je zbraň, ktorú už poznám. Naučila som sa ho používať, keď som bola malá. V Skandiji mi pomohol prežiť. Rozhodla

som sa, že bude mojou hlavnou zbraňou a že sa budem zdokonaľovať, kým ho nebudem ovládať naozaj majstrovsky.“

„Môžeš cvičiť vrh na terč. Nie je nutné, aby si desila našu stráž,“ namietol Duncan.

Ospravedlňujúco sa usmiala. „Uznávam, že to bolo voči nim nepeknné. Ale Geldon vravel, že najlepší výcvik je v podmienkach, ktoré sa čo najviac približujú skutočnosti.“

„Geldon?“ Duncanovo obočie sa zamračene stiahlo. Geldon bol hraničiar vo výslužbe a žil na hrade Araluen. Príležitostne pôsobil ako poradca Crowleyho, veliteľa hraničiarскеho zboru. Kasandra sa začervenala, keď si uvedomila, že vyzradila viac, ako mala v úmysle.

„Požiadala som ho, aby mi trochu poradil, ako sa nenápadne pohybovať,“ priznala. Potom rýchlo dodala: „Ale prisahám, že o praku nič nevedel.“

„S ním sa porozprávam neskôr,“ vyhlásil Duncan, hoci vôbec nepochyboval, že princezná hovorí pravdu. Geldon by nebol taký hlupák, aby ju podporoval v nezodpovedných kúskoch, ktoré si vymyslela.

Posadil sa a chvíľu zhlboka dýchal, aby ho prešla zlosť. Potom zmierlivejším hlasom predniesol: „Kasi, uvažuj. Tento tvoj výcvik by mohol do nebezpečenstva dostať nielen teba, ale aj celý hrad.“

Nechápavo naklonila hlavu nabok.

„Keď teraz stráž vie, čo dokážeš, jednoducho by si mohla prestať všímať nečakaný hluk alebo známky pohybu v okolí hradu. Keby uvidela nejakú temnú postavu, ako sa plazí v tme, myslela by si, že si to ty. A mohla by sa zmýliť. Čo keby sa do hradu pokúšal preniknúť nejaký nepriateľský zved? Strážcu by to mohlo stať život. Chcela by si mať niečo takéto na svedomí?“

Kassandra so zvesenou hlavou uvažovala o jeho slovách. Pochopila, že má pravdu.

„Nie,“ hlesla.

„Alebo by to mohlo byť naopak. Niektorý strážca by si mohol všimnúť, že ho z tmy niekto sleduje, a nedošlo by mu, že je to len korunná princezná. Mohlo by ťa to stať život.“

Otvorila ústa, aby niečo namietla, ale kráľ ju zdvihnutím ruky zadržal.

„Viem, že sa na to cítiš už dostatočne skúsená. Ale uvažuj. Čo by sa stalo človeku, ktorý by ťa zabil? Chcela by si, aby mal niečo také na svedomí?“

„Asi nie,“ zašepkala a kráľ prikývol. Videl, že to zabralo.

„Takže chcem, aby si s tými svojimi nebezpečnými hrami prestala.“ Znovu sa chystala niečo namietnuť, ale predbehol ju. „Keď už musíš cvičiť, nech ti Geldon pripraví poriadny plán. Som si istý, že ti ochotne pomôže, a možno bude ťažšie preklznuť jemu ako niekoľkým ospalým strážcom.“

Keď Kassandra pochopila, že otec jej nielenže nezabaví prak, ale práve jej dal súhlas, aby pokračovala vo výcviku so zbraňou, úsmev jej rozžiaril tvár.

„Ďakujem, ocko,“ povedala a z hlasu zreteľne bolo počuť jej nadšenie. „Začnem s ním ešte dnes.“

Lenže kráľ Duncan už krútil hlavou.

„Na to bude dosť času neskôr. Dnes potrebujem, aby si mi pomohla naplánovať cestu v oficiálnej záležitosti. Chcem, aby si rozhodla, kto by nás mal sprevádzať. A asi si budeš musieť nechať ušiť aj nové šaty, vhodný cestovný odev a niečo slávnostné, žiadnu halenu a nohavice, čo máš teraz na sebe. Hovoriš, že chceš pomáhať, tak sa chop príležitosti. Vezmeš si to celé na starosť.“

Princezná prikývla a ľahko zvrátila čelo v zamyslení nad prípravami, ktoré musí urobiť, a drobnosťami, ktoré potrebuje zariadiť. Oficiálna kráľovská cesta si vyžadovala všetko starostlivo naplánovať a týkala sa mnohých ľudí. Princezná si uvedomovala, že v budúcich týždňoch bude mať plné ruky práce. Bola však rada, že otec si našiel niečo iné a už netrvá na tom, aby mu odovzdala svoj prak.

„Kedy pôjdeme?“ opýtala sa. „A kam?“ Potrebovala vedieť, ako ďaleko pocestujú, aby mohla zariadiť nocľahy.

„O tri týždne,“ odpovedal kráľ. „Sme pozvaní na hrad Redmont na svadbu, bude na budúci mesiac štrnásteho.“

„Redmont?“ zopakovala. Zmienka o Redmonte pocho-
piteľne vzbudila jej záujem. „Kto bude mať na Redmonte
svadbu?“